

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

heder udtalt, at partiet vil tilstræbe, at de offentlige udgifter kun skal udgøre omkring 40 pct. af bruttonationalproduktet. Indtil nu har man stort set kun bidraget til i samarbejde med socialdemokratiet at forøge de offentlige udgifter. Jeg vil derfor spørge kristeligt folkeparti: var denne udtalelse kun hykleri og vælgerbedrag i milliardklassen, eller mener man stadig væk noget med sin udtalelse om de 40 pct.? Eller har man nu den samme målsætning for de offentlige udgifters størrelse som socialdemokratiet?

Fremskridtspartiet har ikke den samme målsætning som socialdemokratiet. Vi ønsker den nuværende uduelige regering fjernet. Vi ønsker at samle de partier i folketinget, der siger, at de har en anden udgiftsmålsætning end socialdemokratiet. Vi ønsker at holde dem fast på deres ord. Vi ønsker at skabe en vis overensstemmelse mellem deres ord og deres handlinger, og vi kan ikke se nogen bedre anledning end ved tredje behandling af finansloven. Jeg skal derfor på mit partis vegne fremsætte følgende:

Forslag til motiveret dagsorden.

„Idet folketinget konstaterer, at regeringens hensigter med hensyn til det offentliges udgiftspolitik ikke er i overensstemmelse med, hvad folketingets flertal har givet udtryk for,

fortsætter tinget behandlingen af sagen.“

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Grethe Philip (RV):

Efter afstemningerne om ændringsforslagene til finanslovsforslaget kan vi konstatere, at der ikke siden lovforslagets fremsættelse er sket de store, uventede ændringer. Når det samlede udgiftstal er steget et par milliarder kroner, skyldes det vedtagelsen om udbetaling af en prisdæmpende godtgørelse på 1,3 mia kr. og et ændret skøn over arbejdsløshed og prisudvikling, der har ført til højere budgettal for arbejdsløshedsunderstøttelse og for pris- og lønreserven.

Septemberforligets aftale om besparelser på finansloven er gennemført, og de senere forhandlinger imellem regeringen og en

række partier har ført til en meget høj grad af enighed om finansbudgettet mellem partier, der repræsenterer et stort flertal.

Jeg skal ikke her nærmere fordybe mig i, hvor mange og hvor store frynser der ligger uden for aftalerne med regeringen. Jeg opfatter det mere som et spørgsmål om nogle partiers ønske om og vel også behov for at markere sig som politisk parti i opposition, partier, som ikke har villet lade sig binde alt for tæt sammen med regeringen.

I det radikale venstre har vi vist det politiske mod åbent at erklære, at vi vil arbejde med på et bredt politisk forlig om Danmarks økonomi. Partipolitisk har det sine problemer at gå sammen med et stort regeringsparti ikke blot ved enkeltvise afstemninger, men også i et mere langsigtet samarbejde. Vi ved meget vel i det radikale venstre, at prisen kan være høj. Alligevel har vi fundet det nødvendigt i en situation med 150.000 arbejdsløse og med et stort parti inden for folketingets mure, der efterhånden må betragtes som en alvorlig fare for seriøse økonomiske beslutninger.

Statsministeren har udvist stor forhandlingssmidighed, og vi lykønsker med det opnåede resultat, fordi det giver håb om den politiske stabilitet, som samfundet så hårdt har brug for.

Gør vi slutresultatet op, er det mest interessante det helt ekstraordinært store underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet. Som sagt ved flere tidligere debatter her i folketinget mener mit parti, at det i en lavkonjunktur både er forsvarligt og rigtigt via et underskud på statsbudgettet at stimulere efterspørgsel og beskæftigelse, men det rejser en række problemer. Jeg vil i dag lade spørgsmålet om behov for likviditetsopsugning ligge. Det har vi i mit parti i denne omgang taget stilling til ved at stemme for optagelse af et nyt stort indenlandsk statslån. Derimod vil jeg hæfte mig ved, om vi kan fortsætte med dette store underskud. Det hænger sammen med spørgsmål både om prisudvikling, om valutaunderskud og om vore forventninger til arbejdsløsheden.

Fra tid til anden hører man mennesker sige, at vi må indrette os varigt på en arbejdsløshed af ikke helt ringe dimensioner. De mener åbenbart, at der kun er en fast given mængde arbejde og produktion i sam-